

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **Z. Ch.**
narozený X, státní příslušník Gruzie
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2023, č. j. OAM-915/ZA-ZA12-ZA22-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Odůvodnění:

Řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Žalobce dne 4. 4. 2022 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že otec jeho manželky byl jeho kmotrem a podle náboženských pravidel nemohli s manželkou uzavřít sňatek. Když se s manželkou vzali proti vůli rodiny, tak jim jejich příbuzní začali vyhrožovat, fyzicky žalobce napadli a psychicky ho deptali. Kdyby se vrátili s manželkou do vlasti, obává se, že by jim někdo z rodiny mohl ublížit. Při pohovoru doplnil, že měl problémy se svým dědečkem a strýci, kteří na něj pořád psychicky tlačili a také ho fyzicky napadli. Vyhrožovali mu, že jejich vztah nemůže pokračovat a že to má napravit, nebo je s manželkou zabijí. Uvedl, že ho asi čtyřikrát nebo pětkrát zbili a plivali na něj. Manželčin bratr s bratrancem ho dvakrát chtěli zbít, ale utekl jim. Žalobce dále uvedl, že jeho manželku psychicky deptala její rodina, nadávali jí a chtěli jejich vztahu zabránit. Také ji fyzicky napadli. O pomoc nikoho nežádali. Nemělo by to cenu, neboť někteří příbuzní manželky pracují u policie, neví, kde přesně. K tomu uvádí, že když ho jednou napadli příbuzní před domem, utekl před nimi a poté potkal strážníka, kterému to oznámil a on mu k tomu jen sdělil, že na něm nevidí žádné zranění a pokud ho zbili, tak si to zaslouží kvůli tomu, co udělal. Na nadřízené policejní orgány se neobrátil, protože si myslel, že by to nepomohlo. Všichni jejich příbuzní a kamarádi jsou nyní proti nim. Žádné jiné problémy ve vlasti neměl.
2. Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2022, č. j. OAM-408/ZA-ZA11-ZA20-2022, žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“). V odůvodnění konstatoval, že Gruzii lze v případě žalobce považovat za bezpečnou zemi původu. Zdůraznil, že žalobce nepodnikl k ochraně svých práv žádné kroky a že nikdy neměl potíže s tamními státními orgány. Mohl tedy využít ochrany příslušných orgánů. Jeho žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 2. 2. 2023, č. j. 34 Az 20/2022-30.

Řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany

3. Žalobce dne 4. 7. 2023 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
4. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 14. 7. 2023 uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli tomu, že mají s manželkou (*paní M. A., která téhož dne také podala žalobu proti rozhodnutí o zastavení řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu*) problémy, protože se dali dohromady. Problémy jim dělají rodiny obou stran. Neví jak, ale rodina se dozvěděla, že je tady. Dále uvedl, že je jeho matka nemocná a strašně jí trápí, že každý den dostává výhrůžky a obtěžují jí rodiny z obou stran. K dotazu, zda tyto skutečnosti uvedl v řízení o jeho první žádosti, sdělil, že jako nové skutečnosti uvedl výhrůžky vůči jeho matce a to, že rodina ví, že je v ČR.
5. Žalovaný opatřil do spisu zprávu k zemi původu žalobce, konkrétně zprávu Ministerstva vnitra ČR *Informace OAMP: Gruzie-Policie (Ochrana proti soukromým osobám, korupce a místní vlivy, Přítomnost policie v okolí administrativní hranice s Jižní Osetií)* ze dne 14. 4. 2023.

6. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 10. 8. 2023 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný prohlásil žádost žalobce za nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný podotkl, že proti rozhodnutí ze dne 9. 5. 2022 podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl. Dále žalovaný konstatoval, že porovnal důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce s jeho tvrzeními v rámci předchozího řízení o jeho první žádosti. Podle žalovaného žalobce ve své druhé žádosti uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Gruzie vrátit, jako uváděl v průběhu řízení o jeho první žádosti, tj. konflikt v rodině z důvodu manželství s dcerou svého kmotra. Žalovaný dále konstatoval, že žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti, tedy, že členové rodiny nově vyhrožují i jeho matce a dozvěděli se o jeho pobytu na území ČR, se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít. Netýkají se ani důvodů, pro které by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země původu. Tím méně pak dle žalovaného svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Naopak Česká republika nadále považuje Gruzii za tzv. bezpečnou zemi ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení.

Shrnutí žaloby

7. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), podanou dne 25. 9. 2023, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
8. V ní namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval § 11a zákona o azylu, když opakovanou žádost posoudil jako nepřípustnou pro absenci nových tvrzení. Žalobce přitom ve své opakované žádosti uvedl, že výhrůžky vztahující se k jeho osobě ze strany rodiny jeho manželky jsou nyní směřovány rovněž vůči jeho matce. Žalobce má za to, že posouzení žalovaného, že se nové údaje netýkají problémů prezentovaných žalobcem, je chybné. Uvádí, že nové údaje svědčí o eskalaci jeho situace a žalovaný je jako takové měl posuzovat z hlediska intenzity ohrožení žalobce v zemi. Žalovaný podle žalobce porušil jeho právo na spravedlivý průběh správního řízení tím, že nereflektoval nové skutečnosti a jako nové skutečnosti je ani neposuzoval, čímž žalobci nedal možnost řádně se účastnit správního řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný setrvává na tom, že žalobce ve své žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Žalovaný tvrdí, že nevybočil z mezí § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když druhou žádost žalobce posoudil jako nepřípustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího řízení a které by vyžadovaly opakované posouzení. V podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí a k institutu opakované stížnosti obecně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2014, č. j. 1 Az 22/2014-33. Žalovaný dále uvádí, že v Gruzii nedošlo ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. K obavám žalobce z vyhrožování soukromými osobami

žalovaný uvádí, že žalobce jako občan Gruzie se může v případě problémů obrátit na kompetentní orgány země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. Pokud by státní orgány nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, bylo by možné tuto skutečnost považovat za azylově relevantní, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004-45.

Posouzení věci soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Žaloba není důvodná.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že *„aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“* Obdobně NSS (i s přihlédnutím ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).
15. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést odůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové*

zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.

16. Soudní přezkum rozhodnutí o zastavení řízení opírající se o nepřipustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu se soustředí na otázku, zda byly splněny podmínky dle tohoto ustanovení k posouzení žádosti jako nepřipustné. Soud se nemůže zabývat tím, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-35, odst. 16).
17. Podstatou první i druhé žádosti byly tvrzené výhrůžky ze strany rodiny žalobce a jeho manželky, obě žádosti se týkají totožného konfliktu v rodině, který vznikl z důvodu manželství žalovaného s dcerou jeho kmotra. Obě žádosti odkazují na výhrůžky ze strany rodiny. V druhé žádosti žalobce navíc uvedl, že obě rodiny nyní vyhrožují také jeho matce a jeho rodina se dozvěděla, že je v ČR. Jak však vyplývá z výše citované judikatury, každé nové tvrzení uvedené v druhé žádosti o mezinárodní ochranu bez dalšího ještě nezakládá přípustnost této pozdější žádosti. Musí totiž jít současně o tvrzené skutečnosti, které svědčí o tom, že žadatel by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že tuto azylovou relevanci zmíněná dvě tvrzení nemají. Pokud žalobce tvrdí, že dříve vyhrožovali jemu (což bylo řešeno v předchozím řízení) a nyní nově vyhrožují jeho matce, soud konstatuje, že tvrzení o tom, že nově vyhrožují jeho matce, není tvrzením o tom, že by žalobci jakožto žadateli o mezinárodní ochranu nově hrozilo pronásledování či vážná újma a že by bylo na místě věcně posoudit jeho novou žádost, tedy že by – slovy shora citované judikatury – tato nově tvrzená skutečnost mohla mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu. Ostatně jeho předchozí žádost byla zamítnuta primárně z důvodu, že žalobce nevyužil legální prostředky ochrany v zemi původu, na čemž se zjevně nic nezměnilo. Stejně tak není samo o sobě nijak relevantní z hlediska hmotněprávního postavení žalobce jeho druhé tvrzení, že se jeho rodina v Gruzii nově dozvěděla o tom, že je v České republice. V tomto ohledu žalobce také nijak nevysvětluje, proč je tato tvrzená skutečnost relevantní ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu; naopak v žalobě ji zcela pomíjí.
18. Soud pro úplnost konstatuje, že se žalovaný řídil závěry výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011-96 a zabýval se též tím, zda nedošlo v zemi původu k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost druhé žádosti žalobce. Za tímto účelem si žalovaný opatřil aktuální zprávu *Informace OAMP: Gruzie-Policie (Ochrana proti soukromým osobám, korupce a místní vlivy, Přítomnost policie v okolí administrativní hranice s Jižní Osetií)* ze dne 14. 4. 2023, která je součástí správního spisu žalovaného. Žádné takové změny od doby posuzování první žádosti žalovaný neshledal a žalobce proti tomuto zhodnocení v žalobě nic konkrétního nenamítá.

Závěr a náklady řízení

19. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci

úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. listopadu 2023

Karel Ulík, v. r.
samosoudce